

Čas se krátí... i na Slovensku...

Čeká mě poslední měsíc a tak začínám rekapitulovat, co jsem všechno prožila za ten půlrok v romském ghettu – Luník IX...

Na konci května jsme měli velkou slávu. 17 dětí (16 holek a jeden chalán) přistoupili poprvé k svatému přijímání. Chystali se celý rok na přípravách s jednou sestrou salesiánkou, začínalo jich mnohem víc, ale vydrželo jen těch 17 statečných. Bohužel i někteří z těchto přestali krátce po 1. sv. přijímání do kostela chodit. Hodně jsem přemýšlela, čím to je, občas jsme o tom diskutovali i v týmu. U některých se asi není moc co divit, když nemají žádnou podporu v rodině, aby do kostela chodili, tak je mnohem jednodušší místo mše běhat venku s kamarády a hrát si. Někteří rodiče dávají dětem zákaz chození do kostela jako trest, když dítě něco provede...

Nicméně bylo vtipné sledovat všechny ty zkoušky, v jakém pořadí budou nastupovat, sedat si, odcházet... Při jednom z nácviků, kdy se s piškoty místo hostií učili, jak správně otevřít pusku, jedna holčička na knězovo „TĚLO KRISTOVO“ místo „AMEN“ odpověděla „BOHU VĎAKA“... Pak už nikdo nevěděl, co je vlastně správně ☺...

Červen jsme prožívali už jednou nohou v prázdninách. Stejně tak i děti, takže ve škole na náboženství se nedalo už nic moc dělat. Buď jsme pouštěli dětem filmy a různé příběhy, nebo chodili ven kreslit křídami nebo se jen tak procházet... Procházky byly ale velmi nebezpečné, zvláště, když jsme měli s třídou poslední hodinu. Stávalo se, že nám děti prostě utíkaly domů... Ani jim nevadilo, že mají jít do školy ještě na oběd...

Přes školní rok jsem si užívala obědy ve školní jídelně, to jsme jako holky dobrovolnice měly na starost vaření pro celý tým (salesiáni a dobrovolníci) jen o víkendu. Ve volné pondělky si každý něco našel a v ostatní dny jsme chodili do jídelny... Začátkem prázdnin začalo každodenní vaření pro 10 lidí... plus minus 5 lidí, podle návštěv u nás a jinde... Doma nás bylo 5 a už to mi přišlo na vaření docela velký počet lidí... „Zvykej si, jestli chceš mít velkou rodinu,“ říkala jsem si...

Začátek prázdnin znamenal pro náš tým velkou změnu. Salesián, který přišel na Luník před 3 lety jako novokněz, odešel do jiné komunity. Pamatuji si, jak jsme si na začátku moc nerozuměli, říkala jsem si, že zrovna s ním nechci nikdy nic osobního řešit... Ale nakonec se stal mojí velkou oporou, mluvili jsme spolu o všem, co mě trápilo, vždycky na mě poznal, když se něco dělo, když mě něco nebo někdo naštvál. Chybí mi tu...

Červenec se nesl ve znamení táborů. První týden byl příměstský tábor, každý den jsme se setkávali s postavou Abraháma, který nám představoval svou cestu s Bohem a my jsme mohli kráčet s ním. Tábor jsem měla na starosti já. Byla to pro mě úplně mega zátěž, protože jsem po školním roce nebyla vůbec odpočatá, podobný tábor jsem nikdy neorganizovala a spolupráce s romskými animátory je... to se asi nedá popsat. Ne vždycky platilo, na čem jsem se s nima dohodla... Na druhou stranu byli úžasní, že se mnou celý týden vydrželi. Mohli se urazit a některý den vůbec nepřijít... Stejně tak jsem byla vděčná celému týmu, že to se mnou vydržel, byla jsem nevyspalá, nervozní, protivná.

Když tábor v pátek skončil, cítila jsem, jaký balvan ze mě spadnul. Zvlášť, když jsem viděla spokojený výraz direktora. Pomyslela jsem si: „Holka, zvládla jsi to!“

Těšila jsem se, jak alespoň následující 3 dny po táboře prospím, ale nedalo se. Hned po táboře jsme odjížděli s několi mladými na festival POHODA. Ne jako diváci, ale jako účinkující! Ani nevím, jakým způsobem jsme se s naší skupinou na takovou akci dostali. Spousta zážitků... Už jen ta dlouhá cesta autobusem z Košic do Trenčína, nocování v hotelu... Pak úplně mega areál festivalu, báječná atmosféra. Myslím, že pro naše děcka to byl neobyčejný zážitek. No a pro mě taky, když jsem přijela a prozradila se, že hraju na flétnu, nečekala jsem, že za pár měsíců budu vystupovat na takovém festáku ☺...

Tak vy, co uvažujete o dobrovolné službě, určitě do toho jděte, stojí to sice dost sil, ale určitě zažijete, o čem se vám ani nesnilo...

Po Pohodě nás čekal týden „volna“. Oficiálně nebylo na plánu nic, ale všechny ty drobnosti vyplnily veškerý čas a ani nevím jak a už jsme odjížděli na pobytový tábor s holkama. Na tábor mohly jet jen ty, které přes školní rok chodily poctivě a pravidelně na strečka, na mše, ve škole nepropadly a nekouří. V jednu chvíli to vypadalo, že pojedou maximálně 5 holek, pak že skoro 30. Nakonec jelo 18 holek, jedna salesiánka, 6 dobrovolnic (na tábory jsme se trochu rozrostly), jedna velmi šikovná romská animátorka, 3 kuchařky a jeden dobrovolník, takové naše „děvče pro všechno“. Na táboře jsme každý den poznávaly život nějaké významné ženy, snažily se z jejího života vybrat něco důležitého a inspirujícího pro nás. A samozřejmě být spolu a s Bohem.

Největší problém na táboře byl s vodou. Jak jsme většinou zvyklí, že je problém dostat během tábora děti aspoň jednou za týden do sprchy, tak tady jsme měly problém dostávat děti ven ze sprchy. Naše holky se byly schopny chodit umývat třikrát denně. Ale chápu to, když jim doma voda normálně teče 2 hodiny denně a je jich v bytě třeba 10...

Po našem táboře odjeli na tábor kluci. A my jako správné hospodyňky jsme se pustili do velkého úklidu domu a střediska. Po týdnu, co tu hospodařili jen muži, to bylo trochu potřeba. A navíc nikdo nepřekážel ☺...

Další týden byl pro mě též „volnější“. Většina týmu odjela na výlet s našimi animátory. Výlet byl jako odměna za celoroční snažení, pomoc na strečkách, na fotbale, při orátku, na mších a jiných akcích... Navštívili Krakov, Osvětím a cestou zpátky z Polska Oravský hrad... Já, jedna letní dobrovolnice a 2 salesiáni jsme zůstali doma. Byl to asi nejpohodovější týden, co jsem tu zažila. Dělal jsem si, co jsem chtěla. Teda, ne že bych nepracovala, ale věděla jsem, že co si ráno naplánuju, to taky bude. Jinak se mi snad nikdy nepodařilo dodržet plán, který jsem si ráno dala. Vždycky někdo něco potřeboval, něco bylo hrozně akutní (většinou z toho pak vylezla úplná blbost). Ale aspoň jsem si na tom trénovala svoji trpělivost. Přišla jsem na to, že jsem tak často neztrácela nervy s dětmi, jako s ostatními z týmu...

A je tu srpen, čas se krátí... Když odjel tým s novými dobrovolníky na plánování příštího školního roku a já zůstala doma, dopadlo to na mě... Došlo mi, že to končí. Další životní etapa... Prožila jsem tu půl roku a za chvíli budu odcházet... Hlavou se mi honily myšlenky, jestli tu po mě vůbec něco zůstalo, jestli to k něčemu bylo, že jsem tady byla. Nebylo to zbytečné? Bylo správné rozhodnutí jít zrovna sem?

Bylo zvláštní, že zrovna v ty dny se z ničeho nic ozval kamarád, se kterým si napíšem tak jednou za uherský rok. Že jak se mám a že je super, co dělám, že jsem šla zrovna na Luník a že to má smysl, i kdyby to mělo pomoci jednomu jedinému člověku...

Teď se všichni chystáme na návštěvu hlavního představeného salesiánů. Don Pascual Chávez 2. září slavnostně požehná naše nové středisko. A já budu u toho...

Zdravím všechny doma!

Markéta

P.S.: Omlouvám se za případné chyby v pravopisu a slovní zásobě. Nevím, jak se to stalo, ale začala se mi míchat čeština se slovenčinou...

A omlouvám se, že nejsou fotky, centrální počítač s fotkami je v opravě... ale můžete se podívat na stránky www.lunik9.sk, tam bude něco pro ilustraci...